

Arrest

nr. 38 444 van 9 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN PARYS, die loco advocaat R. DEMEYER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te hebben, een soennitische moslim van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn van Tal Adas, gelegen in de provincie Ninewa (Centraal-Irak).

U verklaarde dat u van kindsbeen af door uw vader werd mishandeld en dat u niet naar school mocht gaan van hem. U werd verplicht om als herder voor jullie dieren te zorgen. U zag zelden andere mensen en trok gedurende het grootste deel van uw leven rond op weilanden rond Tal Adas. Daar zorgde u voor uw schapen en uw geiten.

U hoorde van een collega herder dat het leven in Europa veel beter was en u zocht een manier om Irak te verlaten. Uw oudere broer verkocht zijn wagen en hielp u aan USD 15.000 te komen om uw reis naar Europa te financieren. Op 26 december 2008 verliet u Irak. Via Turkije arriveerde u in België op 11 januari 2009. Een drietal weken later, op 4 februari 2009 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering Er dient te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels bestaan betreffende uw beweerde afkomst uit Tal Adas (Centraal-Irak). Zo blijkt u onvoldoende, foutieve en ontwijkende antwoorden te geven op meerdere essentiële kennisvragen over de regio waar u volgens uw verklaringen 18 jaar zou gewoond hebben. Een kopie van de informatie waarop het Commissariaat-generaal (CGVS) zich baseert werd toegevoegd in het administratief dossier.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw geografische kennis van de regio waar u zich gans uw leven als herder verplaatste bijzonder beperkt is. Wanneer u werd gevraagd naar dorpen die zich rond Tal Adas bevinden, kon u twee dorpen met naam vernoemen, meerbepaald Tal Sin en Musqala, die op de gedetailleerde kaarten van het CGVS zijn terug te vinden (gehoorverslag dd. 14 september 2009, p.7; hierna CGVS). Verder kon u ook de dorpen Badriya, Manara en Hatara juist situeren (CGVS pp. 7-8). Bevreemdend is dan wel dat u nooit eerder had gehoord van het dorp "Garkhush" (CGVS p. 7), terwijl dit dorp zich slechts op enkele kilometers van Tal Adas bevindt (zie informatie bijgevoegd aan het administratief dossier). Op vraag van de interviewer van het Commissariaat-generaal naar de afstand tussen Faida en uw geboortedorp Tal Adas, verklaarde u niet zeker te zijn, maar u benadrukte in vage bewoordingen dat het niet zo ver was (CGVS pp.6-7). Wanneer u werd gevraagd om dit toch enigszins te specificeren, of het een half uur, een uur dan wel een volledige dag in beslag zou nemen, stelde u opnieuw het niet te weten (CGVS p.7), wat hoogst opmerkelijk is daar u voorheen zelf verklaarde met uw schapen soms naar de regio van Faida te zijn getrokken (CGVS p.7). Op vraag van het Commissariaat-generaal verklaarde u ook dat u onderweg naar Faida slechts twee dorpen passeerde, met name Filfel en Janbur. Gevraagd of er nog andere dorpen op uw weg lagen, verklaarde u zeer expliciet 'dat is het' (CGVS p.7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat uw antwoord onvolledig en deels foutief is. Uit deze informatie blijkt immers dat er tussen uw dorp en Faida ettelijke andere dorpen zijn gesitueerd. Verder dient aangestipt dat Filfel niet op de weg naar Faida is gesitueerd.

Vervolgens getuigde u ook van een opmerkelijk beperkte kennis over gebeurtenissen in het dagelijks leven in uw vermeende regio van herkomst. Wanneer u werd gevraagd naar zaken die veranderd zijn in Irak sinds de val van het Saddam Hussein regime, verklaarde u dit niet te weten omdat u altijd als herder leefde en daar dus niet zo veel informatie over had (CGVS p.8). Wanneer u de vraag specifiek werd gesteld en gepolst werd naar de beschikbaarheid van voedsel en andere materiële zaken sinds de val van het vorige regime in Irak, stelde u dat het er veranderd is, maar dat u niet exact weet wat er dan wel veranderde aangezien uw ouders alles regelden en u als herder daar weinig informatie over had (CGVS p.8). Op de vraag wat u dan wel weet over zaken die veranderden, antwoordde u opnieuw vaag en ontwijkend door te stellen dat de identiteitskaarten veranderden, maar dat u als herder daar weinig over kan zeggen (CGVS p.8). Gezien de val van het regime van Saddam Hussein een enorme impact heeft gehad op het dagdagelijkse leven kan er van u een toch wat meer accurate beschrijving hieromtrent worden verwacht. Uw verklaring 'slechts' een herder te zijn doet hieraan geen afbreuk.

Op vraag van het Commissariaat-generaal naar de kleur van de politie-uniformen in Irak, verklaarde u dat er na de val van het Saddam Hussein regime andere uniformen waren, maar dat u niet zeker was welke kleur deze uniformen hadden (CGVS p.9). U had geen enkel idee uit welke kleur de politie-uniformen bestonden sinds de val van het vorige regime (CGVS p.10). Wanneer u werd gevraagd naar de kleur van de militaire uniformen in Irak voor en/of na de val van het Saddam Hussein regime, antwoordde u weinig betekenisvol en ontwijkend dat de uniformen van de Peshmerga ook veranderd waren (CGVS p.10). Het is moeilijk te verklaren dat iemand die gedurende 18 jaar in Tal Adas zou verbleven hebben, niet weet welke kleur een politie-uniform dan wel een legeruniform heeft, te meer daar u pas in december 2008 Irak voor het eerst heeft verlaten.

Bovendien is het opmerkelijk dat u bijzonder weinig informatie kan verstrekken omtrent de voedselrantsoenkaarten die in Irak worden gebruikt. U wist niet hoe uw familie die kaart had verkregen en twijfelde of u deze kaart jaarlijks dan wel om de twee jaar moest vernieuwen (CGVS p.12). Opmerkelijk is ook dat u de kleur van de voedselrantsoenkaart bent vergeten (CGVS p.12).

Voorts kunnen volgende bedenkingen worden geformuleerd. U kende de naam niet van de partij van Saddam Hussein (CGVS p.9), wat moeilijk te verklaren valt voor iemand die gans zijn leven in Centraal-Irak zou gewoond hebben, ondanks uw jeugdige leeftijd op het moment van de val van het Saddam Hussein regime. Hoewel u thuis een televisietoestel had, kon u geen enkele Koerdische zender bij naam noemen die sinds de val van het Saddam Hussein regime zou zijn opgestart (CGVS p.9), terwijl u geen enkele andere taal spreekt dan Koerdisch. Uw verklaring, als zou u zelden televisie hebben gekeken omdat u als herder werkte (CGVS p.9), is weinig afdoende.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u wel enige (geografische) kennis vertoont over de regio rond Tal Adas maar deze is onvoldoende voor iemand die beweert gans zijn leven als herder te hebben gewerkt. Het samen lezen van uw verklaringen bevestigt enkel het vermoeden dat u niet van de regio van Tal Adas afkomstig bent.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de door u voorgelegde documenten niet in staat zijn de bovenstaande appreciatie te wijzigen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (zie supra). De door u neergelegde kopies van identiteitsdocumenten van uw ouders (een kopie van de identiteitskaart van uw vader met nummer 00741571, uitgegeven te Faida, 9 mei 2007; een kopie van de identiteitskaart van uw moeder met nummer 00556663, uitgegeven te Faida, 9 mei 2007; een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader met nummer K/0842131, uitgegeven Ninewa 20 juni 2007; en een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw moeder met nummer K/0842141, uitgegeven Ninewa 20 juni 2007) laten bovendien niet toe de authenticiteit ervan te verifiëren. Voor wat betreft het door u neergelegde 'attest van woonst' (wijk Tal Adas van Faida, uitgegeven 19 mei 2009) dient te worden opgemerkt dat dit document werd opgemaakt op uw vraag en na uw vertrek uit Irak (CGVS p.3), bijgevolg is het niet in staat om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U legt bovendien geen enkel persoonlijk identiteitsdocument neer dat uw identiteit of afkomst kan bewijzen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en de algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.1. Aangaande de weigering van de erkenning als vluchteling betwist verzoeker met klem dat er ernstige twijfels bestaan omtrent zijn afkomst. Hij stelt dat men hem op het interview op bepaalde punten duidelijk verkeerd heeft begrepen, laat staan dat men alles werkelijk heeft neergepend zoals hij het heeft verteld. Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat hij op de vragen van de interviewer uitgebreid heeft geantwoord doch de tolk vaak een zeer korte vertaling werd gegeven. Hij vermoedt dat niet alle vertalingen van zijn antwoorden even gedetailleerd werden overgebracht.

Met betrekking tot zijn geografische kennis betoogt verzoeker dat zijn kennis van de streek beperkt is tot Tal Adas en een aantal naburige dorpen aangezien hij steeds als herder heeft gewerkt en dagelijks door zijn vader werd verplicht met de schapen naar de weilanden in de bergen te trekken. Hij stelt dat hij naast de in de bestreden beslissing vermelde dorpen nog andere dorpen heeft vermeld doch dat deze niet werden overgebracht door de tolk of niet werden genoteerd door de interviewer. Het zou zeker niet zo zijn dat verzoeker meerdere plaatsen aandeed met zijn kudde. Hij ging slechts zelden naar andere dorpen waardoor het niet onlogisch is dat hij de correcte afstanden tussen de dorpen niet kon aangeven.

Aangaande zijn kennis betreffende de gebeurtenissen in het dagelijkse leven erkent verzoeker dat deze inderdaad beperkt is. Dit toont volgens hem echter niet aan dat hij niet van Tal Adas zou zijn. Verzoeker wijst op zijn dagelijkse routine als herder. Hij leefde zeer afgesloten en zag bijna geen andere mensen dan zijn gezin en af en toe een andere herder. Hij had geen vrije tijd en kon geen tijd spenderen aan televisie kijken, leren lezen, actualiteit volgen of hobby's. Zijn leven werd volledig bepaald door zijn taak als herder en van de dagdagelijkse beslommeringen zoals eten kopen en voedselkaarten afhalen kon hij zich niets aantrekken. Dat hij niet op de hoogte is van de veranderingen na de val van Saddam Hussein acht verzoeker bijgevolg niet onlogisch. Hij betoogt dat zijn familie weliswaar een televisie had doch dat hij nooit de tijd had om te kijken en daardoor niet op de hoogte is van de wijzigingen in het aanbod van zenders. Ook op de vragen omtrent de politie- en legeruniformen heeft hij naar eer en geweten geantwoord.

Verzoeker betwist dat hij het antwoord niet wist op de vraag hoe de partij van Saddam Hussein heette. Hij geeft aan wel degelijk op deze vraag te hebben geantwoord dat dit de Baathpartij was en meent dat dit door de tolk niet correct is overgebracht.

Verzoeker is van mening dat op basis van de antwoorden die hij heeft gegeven en die in de bestreden beslissing naar voor worden gebracht niet kan worden geoordeeld dat hij niet van Tal Adas zou zijn. Alle aangehaalde punten zijn te verklaren vanuit het feit dat hij herder was.

Betreffende de documenten die hij bijbracht is verzoeker, daar waar de bestreden beslissing stelt dat het kopieën zijn zodat de authenticiteit ervan niet kan worden gecontroleerd, formeel dat de documenten authentiek zijn. Verzoeker stelt dat hij de originele identiteitsdocumenten van zijn ouders sedert het interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) heeft kunnen bemachtigen en voegt een kopie van deze documenten bij het verzoekschrift. Ter terechtzitting brengt hij de originelen bij. Aangaande het verwijt dat hij geen persoonlijke identiteitsdocumenten bijbrengt stelt verzoeker dat dit voor hem onmogelijk is. Hij werd bij zijn reis naar België door de mensenhandelaars verplicht om alle documenten te vernietigen.

2.1.2. Met betrekking tot de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betoogt verzoeker dat in de motivering van de bestreden beslissing aangaande dit punt niet eens een motivering werd opgenomen. Hij voert aan dat het sedert de val van het regime van Saddam Hussein in de regio van Faïda niet langer veilig is. Verzoeker wijst erop dat volgens het UNHCR in elk individueel geval moet worden beoordeeld of een vlucht- of vestigingssalternatief mogelijk is.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Waar verzoeker aanvoert dat men hem duidelijk op bepaalde punten verkeerd heeft begrepen, dat niet alles werd neergeschreven zoals hij het vertelde en dat hij vermoedt dat zijn antwoorden niet altijd even gedetailleerd werden overgebracht, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot louter

algemene beweringen. Hij toont niet in concreto aan welke van zijn verklaringen verkeerd zouden zijn vertaald of begrepen, noch welke verklaringen niet of foutief zouden zijn neergeschreven. Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de Commissaris-generaal stelt dat hij heeft verklaard op een andere wijze werd gezegd. Het volstaat in dit kader echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De ambtenaar van het CGVS is onpartijdig en heeft er geen persoonlijk belang bij de verklaringen van de asielzoeker onjuist weer te geven, zodat hij de nodige garanties biedt qua objectiviteit. Tot bewijs van het tegendeel bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag is neergeschreven overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard. Bij aanvang van het gehoor bij het CGVS werd daarenboven aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en werd aan hem verduidelijkt dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) gemeld moesten worden. Verzoeker en zijn advocaat kregen bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar geen van beide maakte naar aanleiding van het gehoor enige opmerking betreffende het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en verzoeker (administratief dossier, stuk 3, p.1, 15). Derhalve is het niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat de verklaringen verkeerd werden vertaald.

Omwille van voormelde redenen kan verzoekers bewering dat hij tijdens het gehoor nog andere dorpen zou hebben genoemd dan degene vermeld in de beslissing en dat deze door de tolk niet zouden zijn overgebracht of niet zouden zijn neergeschreven, zonder dat hij overigens preciseert om welke dorpen het zou gaan of wanneer hij deze zou hebben vernoemd, evenmin worden aanvaard. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker wanneer hem werd gevraagd naar de dorpen die rond Tal Adas liggen spontaan slechts Tal Sin, Musqala en een Arabisch dorp Mahke opsomde. Verder gaf hij aan nog nooit te hebben gehoord van Garkhush. Wel herkende hij de dorpen Manara en Hatara en kon hij deze dorpen en Badriya situeren (administratief dossier, stuk 3, p.7-8). Dat verzoeker nog nooit bleek gehoord te hebben van Garkhush en Manara niet spontaan vermeldde op de vraag naar de dorpen rond Tal Adas, en dit terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat dit de twee dorpen zijn die het dichtst bij het dorp liggen waarvan hij voorhoudt afkomstig te zijn, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn afkomst (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie). Dit klemt des te meer daar, zoals verweerder terecht aanstipt, net van verzoeker die zich gans zijn leven als herder zou hebben verplaatst binnen zijn regio een doorgedreven kennis van zijn buurdorpen mag worden verwacht.

De bestreden beslissing stelt op grond van zijn verklaringen bij het CGVS met reden dat verzoeker, die nochtans zelf verklaarde soms met zijn schapen richting Faida te zijn getrokken, niet kon preciseren hoe groot de afstand was tussen zijn dorp en Faida en daarenboven foutieve verklaringen aflegde aangaande de dorpen die tussen zijn dorp en Faida liggen. Hij verklaarde immers dat tussen beide dorpen slechts twee andere dorpen liggen, meerbepaald Filfel en Janbur, en ontkende uitdrukkelijk dat hij nog andere dorpen passeerde (administratief dossier, stuk 3, p.6-7), terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat er nog ettelijke andere dorpen liggen tussen het dorp waarvan verzoeker afkomstig zou zijn en Faida, alsmede dat Filfel niet is gesitueerd op de weg naar Faida, wel integendeel (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie).

Verzoekers bewering dat hij zou hebben geantwoord dat de partij van Saddam Hussein de Baathpartij was en de tolk dit niet zou hebben overgebracht vindt geen steun in het administratief dossier. Tijdens het gehoor bij het CGVS antwoordde hij nadat hem in duidelijke bewoordingen de vraag werd gesteld naar de partij van Saddam Hussein immers eenduidig: *"Dat weet ik niet. Ik moeide me niet me politieke zaken en werkte altijd als herder"* (administratief dossier, stuk 3, p.9). Deze verklaringen zijn geenszins voor interpretatie vatbaar zodat verzoekers stelling als zou de tolk dit verkeerd zou hebben overgebracht niet kan worden gevolgd. De bestreden beslissing stelt met recht dat het niet aannemelijk is dat iemand die zijn hele leven in Centraal-Irak heeft gewoond niet op de hoogte is van de naam van de partij van Saddam Hussein.

De bestreden motivering vindt steun in het administratief dossier waar deze stelt dat verzoeker een opmerkelijk beperkte kennis vertoont over gebeurtenissen in het dagelijkse leven in zijn vermeende regio van herkomst. Zo verklaarde hij niet te weten welke zaken veranderd zijn in Irak na de val van het regime van Saddam Hussein. Specifiek gevraagd naar de beschikbaarheid van voedsel en andere materiële zaken gaf verzoeker aan dat het er veranderd is, doch vervolgens verklaarde hij niet te weten wat er dan wel veranderde omdat zijn ouders alles regelden en hij als herder hier weinig informatie over

had. Wanneer aan verzoeker werd gevraagd wat hij dan wel weet over zaken die veranderde antwoordde hij wederom vaag en ontwijkend door te stellen dat de identiteitskaarten veranderden, maar dat hij daar als herder weinig over kan zeggen. Tevens blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij wanneer hem werd gevraagd naar de politie-uniformen in Irak zelf aangaf dat deze veranderden na de val van het regime van Saddam Hussein, doch vervolgens niet in staat bleek te preciseren welke kleur deze uniformen hadden of uit welke kleur zij bestonden sedert de val van het regime. Daarenboven antwoordde verzoeker nogmaals ontwijkend op de vraag naar de kleur van de militaire uniformen in Irak voor en/of na de val van het regime door te stellen: *"Ik denk dat de uniformen van de Peshmerga ook veranderd zijn"*. Hierbij kan overigens worden opgemerkt dat hij evenmin in staat bleek de kleur van een Peshmerga-uniform te geven. Tevens kon hij bijzonder weinig informatie verstrekken over de voedselrantsoenkaarten die in Irak worden gebruikt. Hij kon niet aangeven op welke wijze zijn familie die kaart had verkregen, wist niet of en om de hoeveel tijd deze moest worden vernieuwd en kon zelfs de kleur niet geven. Bovendien kon verzoeker geen enkele Koerdische zender bij naam noemen die sedert de val van het regime van Saddam Hussein werd opgestart, en dit ondanks zijn verklaringen dat hij enkel Koerdisch sprak en dat zij thuis over een televisie beschikten (administratief dossier, stuk 3, p.8-12). Verzoeker betwist de voorgaande vaststellingen niet doch tracht deze te vergoelijken door zijn activiteiten en dagroutine als herder, alsmede doordat zijn ouders alles regelden. Deze verklaring is geenszins afdoende om de frappante lacunes in verzoekers kennis omtrent voormelde eenvoudige en elementaire kennisvragen toe te dekken. Verweerder repliceert in dit kader met reden dat de Commissaris-generaal in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart daadwerkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht en dat het niet onredelijk is dat de Commissaris-generaal ten aanzien van een asielzoeker, zeker wanneer deze geen persoonlijke identiteitsdocumenten kan voorleggen, tracht diens kennis over de streek te toetsen. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige kennis heeft van de situatie in zijn land of streek van herkomst. Het feit dat men geïsoleerd leefde doet hieraan geen afbreuk.

Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker slechts twee Iraakse provincies blijkt te kennen, namelijk Bagdad en Mosul (administratief dossier, stuk 3, p.12) en niet in staat bleek om aan te geven in welke provincie zijn dorp zou zijn gelegen (administratief dossier, stuk 11, nr.9). Verder wist hij niet wie voor de veiligheid zorgde in zijn streek, hetgeen niet onbelangrijk is voor een herder die dagdagelijks rondtrekt in de omgeving. Bovendien wist verzoeker niet wanneer er voor het laatst verkiezingen waren in Irak en dit ondanks zijn verklaring dat zijn vader bij deze verkiezingen ging stemmen (administratief dossier, stuk 3, p.11).

De voorgaande vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn afkomst. Daar hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van Tal Adas in Centraal-Irak kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij beweert aldaar te hebben ondervonden.

Verzoeker algehele geloofwaardigheid wordt bovendien ondergraven doordat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn reisweg naar België. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf hij immers aan dat zijn vader voor zijn reis 10.000 dollar zou hebben betaald (administratief dossier, stuk 11, nr.33), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat zijn broer ongeveer 15.000 dollar betaalde voor zijn reis (administratief dossier, stuk 3, p.2).

De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk doen aan het voorgaande. Aangaande de terechtzitting neergelegde identiteitsdocumenten van zijn ouders moet vooreerst worden opgemerkt dat verzoekers verklaring in het verzoekschrift dat *"(s)edert het interview en de beslissing van het CGVS, heeft verzoeker de originele identiteitsdocumenten en bewijzen van nationaliteit van zijn ouder(s) kunnen bemachtigen"* strijdig is met zijn verklaring ter zitting dat ze al neergelegd waren op het CGVS. Daargelaten de vraag met welke documenten zijn ouders zich thans kunnen identificeren, in acht genomen dat verzoeker verklaart dat hij zijn documenten heeft moeten vernietigen door de smokkelaars en daarom *"onmogelijk een identiteitsbewijs"* kan voorleggen, dient tevens te worden opgemerkt dat deze documenten niet vertaald zijn overeenkomstig artikel 8 PR RvV zodat zij niet in overweging worden genomen.

Wat betreft het attest van woonst betwist verzoeker niet dat dit werd opgesteld op 19 mei 2009. Derhalve werd het uitgereikt op vraag van verzoeker en na zijn vertrek uit Irak. Dit attest vertoont bijgevolg een gesolliciteerd karakter en is niet in staat om de bovenvermelde vaststellingen te ontkrachten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Verweerder repliceert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus met recht dat verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom deze status wordt geweigerd feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire bescherming niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Daargelaten dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn bewering dat de situatie in zijn beweerd regio van herkomst sedert de val van het regime van Saddam Hussein niet langer veilig is, dient te worden opgemerkt dat voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet kan volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven (RvS 4 juni 2009, beschikking nr. 4513). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn afkomst. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een asielzoeker kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS